

Følge af dette Tillæg. Hvis der er uheldige Resultater af Valutahandelens Centralisation, saa er det Resultater, der har deres Oprindelse i Loven af 29. Marts om Valutacentralen og i de Forordninger, som i Henhold til denne Lov er udstedt. Ved Tillæget er der ikke givet større eller mindre Beføjelse for Valutacentralens Bestyrelse paa de almindelige Omraader for Valutahandelen.

Det ærede Medlem gjorde dernæst en Bemærkning om, at det formentlig var Hensigten at behandle Moratoriet, altsaa Spørgsmaalet om Guldindløselighed, sammen med Valutaspørgsmaalet, og jeg vil for saa vidt antage, at det vil være naturligt at gøre det; men jeg er enig med det ærede 18de tingvalgte Medlem i, at Guldindløselighed har ikke den allerringeste Forbindelse med Spørgsmaalet om Valutacentral, der kan bestaa uafhængig deraf. Dette kan ogsaa være en Bemærkning til det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin), der udtalte noget om, at man maatte have et frit Valutamarked, før man kom videre. Om Nødvendigheden deraf er der i hvert Fald stærkt delte Meninger, der er i visse Kredse, ogsaa i Erhvervskredse, et Ønske om bestandig at se den Kontrol udført med Valutahandelen, som udføres gennem Valutacentralen, og helt sikkert er det derfor ikke, at man i den Henseende maa gøre rent Bord, inden man kommer til andre valutamæssige Foranstaltninger. Men det er et Fremtidsspørgsmaal, som der ingen Anledning er til at gaa dybere ind paa.

Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds gjorde en Bemærkning om de sønderjydske Banker, hvilket altsaa hænger sammen med hele Betragtningen af, hvorvidt den Form, under hvilken man har praktiseret Loven om Valutacentral, er heldig eller ikke. Jeg har ikke lagt Skjul paa, heller ikke i Gaar i det andet høje Ting, at jeg ikke anser det for den heldigste Fremgangsmaade, der er anvendt, idet man har udtaget nogle Vekselerere og Banker og givet dem Autorisation. Jeg tvivler ikke om, at man har bestræbt sig for at skønne rigtigt, men naar man saaledes af en større Kreds udvælger nogle og giver dem Autorisation til Valutahandel, kan det ikke undgaas, at det faar Præg af Vilkaarlighed, og at der i hvert Fald vil være nogle, som mener, det er en vilkaarlig Fremgangsmaade. Derfor kan jeg ogsaa godt forstaa de Indvendinger, der talrige Gange, saa længe jeg har haft med disse Sager at gøre, er fremsat overfor mig, og jeg har fra første

Færd betydet Valutacentralens Bestyrelse, at efter min Mening var den anvendte Fremgangsmaade ikke den bedste, samt at det var ønskeligt, at man gik til Lempelser og Udvidelser paa de Omraader, hvor det saa stærkt paapegedes at være rimeligt at gøre det. I Henhold til de Samtaler, jeg har haft med Valutacentralens Bestyrelse, specielt dens Formand, er der sket visse Udvidelser, og jeg har i Gaar i Folketinget lovet paa ny at rejse Spørgsmaalet om de sønderjydske Banker overfor Valutacentralens Bestyrelse. Jeg skal her gentage, at det altsaa er min Hensigt at gøre saaledes.

Saa blev der af det ærede Medlem for 3die Kreds (Maegaard) gjort nogle Bemærkninger om de Forhandlinger, der fandt Sted i Sommer. Det ærede Medlem mente at maatte hævde, at der ikke var afskaaret nogen Forhandling, og hans Udtalelser blev suppleret af det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds, som mindede om, at det konservative Folkeparti havde stillet Forslag om en imødekommende Ændring. Med Hensyn til denne „imødekommende“ Ændring tør jeg ikke bestride, at det var dens Hensigt at være imødekommende, men saa var den i hvert Fald vistnok temmelig uheldig; mine Meningsfæller i Udvalget fandt i hvert Fald ikke, det var muligt at indlade sig paa en Drøftelse af Guldtdforanstaltninger paa en lidt anden Maade, og hvad speciel min Medvirken angaar, ved det ærede Medlem formentlig, at Udvalget ikke fandt Anledning til at tage noget Samraad med Ministeren om dette Forslag. Det blev overhovedet ikke præsenteret for mig, før Forhandlingen havde fundet Sted om det, og da det faktisk ikke eksisterede mere, kunde mine Meningsfæller kun meddele mig, at det havde været stillet. I øvrigt giver Rigsdagstidende Besked om Forhandlingen, og hvem der afskar den, og hvorledes man med fast Haand fra den Side, der førte Aktionen, fra Venstres Side, slog Forslag fra Regeringen og fra Folketinget ned uden at anvise nogen som helst anden Vej; det har jeg maattet anse for en Afvisning, og det blev yderligere understreget, at det var Afvisning, man vilde, derved, at da jeg i Sagens 11te Time i Udvalget spurgte, om man ikke paa Grundlag af Henvendelsen fra Valutacentralens Bestyrelse fandt Anledning til at give sig lidt mere Tid og undersøge, om der ikke var Grund til at tage Overvejelser op igen, besluttede Flertallet, at saadanne Overvejelser ikke var paakrævet.